

Ieder van ons doet iets voor een medemens. Je hebt de zorg voor een dementerende vader of moeder. Je zet alles opzij voor je zieke kind. Of partner. Je biedt in het Ronde Tafelhuis gastvrijheid aan mensen die misschien een beetje verloren lopen. Je helpt een vluchtelingengezin. Je werkt met al je idealen in de zorg. Je hebt een luisterend oor voor je eenzame buur. Je bent zelf oud, maar je zorgt toch ook voor je oude broer. Je bezoekt een zieke in de parochie.

Ontelbaar veel goedheid..., in werk, vrijwilligerswerk, mantelzorg.

Hebt u of jij wel eens de ervaring, dat het niet alleen een opgave is, - het kan soms echt een zware taak zijn wat je doet - maar dat het ook een gave is?

Ervaar je wel eens dat je zelf ook ontvangt door je inzet voor anderen? Dat je denkt: dit doet mij goed; dit brengt me dicht bij mezelf, dit is precies wie ik ben, of kan zijn.

Dit geeft mij voldoening. Misschien ben je wel eens verrast door de onvoorwaardelijke liefde, die zomaar 'gebeurt', die je geeft én ontvangt.

Als ik het nou een beetje 'plechtiger' zeg: je kunt de ervaring hebben dat wat je doet voor een ander *zin* geeft aan jouw leven. ...

Een totaal tegenovergestelde levenshouding wordt geschetst in de eerste lezing, uit het boek Wijsheid. Puur egoïsme, de goddelozen laten zich aan niets of niemand iets gelegen liggen. Zij bedreigen de vrome, want die is een aanklacht tegen hun gedrag: laten we de vrome belagen, want die zegt God te dienen, nou, we zullen hem eens op de proef stellen, hem folteren en doden, eens kijken of God hem komt redden. Zo cynisch...

We hoorden ook het evangelie, waarin verhaald wordt dat Jezus, onderweg met zijn leerlingen, hen onderricht geeft.

Hij ziet aankomen, dat zijn manier van leven er uiteindelijk toe zal leiden dat hij wordt 'overgeleverd in de handen van de mensen', en dat ze hem zullen doden.

Want hij komt op voor mensen die niet in tel zijn en dat roept verzet op bij degenen die het niet zo nauw nemen met rechtvaardigheid en goedheid. Jezus lijkt hierin op die vrome, uit de eerste lezing, die belaagd wordt om zijn rechtschapenheid.

Terwijl Jezus zo zijn lijden aankondigt, hebben zijn leerlingen een woordenwisseling over de vraag wie van hen de belangrijkste is.

Ze begrijpen er dus niks van. Ze hebben blijkbaar totaal verkeerde verwachtingen van het koninkrijk van God. Maar God is anders.

Het gaat niet om macht, maar om dienstbaarheid, zo leert Jezus: "Wie de belangrijkste wil zijn, moet de minste van allemaal willen zijn en ieders dienaar".

Met een gebaar – een kind in het midden plaatsen – maakt Jezus dat duidelijk. Een kind is afhankelijk van anderen, voor een kind moet gezorgd worden. Dat kind staat voor kleine mensen, kwetsbaar of arm, mensen die geen aanzien of invloed hebben.

Dat kind staat voor velen van de mensen voor wie wij zorgen als mantelzorger, voor wie we het opnemen in ons vrijwilligerswerk, voor wie we ons inzetten in ons werk.

Jezus zegt daarover iets bijzonders:

“Wie in mijn naam één zo’n kind bij zich opneemt, neemt mij op; en wie mij opneemt, neemt niet mij op, maar hem die mij gezonden heeft”.

Dat is een kostbare zin.

‘Wie in mijn naam één zo’n kind opneemt, neemt mij op...- en hem die mij gezonden heeft’.

Wie zo’n kind opneemt, neemt God op.

Door ons te bekommeren om kwetsbare medemensen, komen we in verbinding met God zélf. Door betrokken te zijn op mensen, zijn we betrokken op God.

Nu terug naar de vraag waar we mee begonnen.

Ervaar je wel eens dat je in het zorgen voor een medemens zelf ook iets ontvangt, dat het zin geeft aan je leven?

Laten we daar de woorden van Jezus eens naast leggen: wie een kind opneemt, neemt mij op, en hem die mij gezonden heeft. Als je een kwetsbaar mens opneemt, in je hart, in je liefde, in je huis..., dan neem je God zelf op.

In algemene woorden zeggen we: dan vind je ‘zin’ in je leven, het is je zingeving.

In gelovige woorden mogen we zeggen: je inzet voor een ander brengt je in ontmoeting met God, de diepste bron van je bestaan.

Meestal benoemen we dat niet zo. We zijn huiverig voor zulke grote en vrome woorden. God is zo groot...

Of we voelen ons een beetje kwetsbaar, - doe maar gewoon!

Maar hier in de kerk mogen die gelovige woorden wél klinken. Want Gods betrokkenheid op ons is immers de diepste motivatie en de krachtbron van al onze inzet. Ook van de mooie woorden waarmee we vorige week aan een nieuw pastoraal jaar zijn begonnen: vrede, gerechtigheid, naastenliefde, gemeenschap, betrokkenheid, rentmeesterschap. Dat redden we allemaal niet zonder geloof, vertrouwen in God! Het begint in onze hele gewone dagelijkse praktijk. Zoals je voor iemand inzetten, zorgen voor een kwetsbaar menskind. En daarin iets van God ontmoeten. Mensen-dienst is gods-dienst. Zo simpel is het. En zo kostbaar.

Laten we maar even stil worden...

Ine Bertens